

Kaláris

Mártély Önkormányzatának közéleti és kulturális információs kiadványa
Hírek, pillanatképek Mártély életéből
2004. október – 2. szám

Minden esztendő október 6-án az Aradi Vértanúkra emlékezünk...

„Jelzöm...”

Ismét jeles évforduló előtt állunk... Nem ünnep előtt, ahogyan azt sok helyen és sok esetben emlegetik tévesen egyesek – hanem a tizenhárom aradi Vértanú halálának évfordulója előtt. Szomorú emlékeztető napokról és egy szégyenteljes eseményről vagyunk kénytelenek minden év október hatodikán megemlékezni. Visszagondolni a harcok múltra, s a hősökre. De közben talán az sem lesz hátrányunkra, ha nem erőszakolt módon, hanem az élet adta tényyszerűségek tükrében – párhuzamokat vonunk...

Hogy például, hol vannak manapság a hősök? Azok... Az olyan hősök, szóval az igaziak, akik képesek életüket, legféltebb kincsüket odaadni valamiért. Nem hajlandók, mert tévedés lenne azt hinni, hogy szánt szándékkal, értelmetlenül bárki meg akarja halni... Az elhivatottak. Ők, akik feláldozzák életüket egy nép bukott szabadságának oltárán, a legszentebb eszméért, s még akkor sem menekülnek el a számonkérés elől, ha megtehetnék...

Hősnek lehet-e nevezni ma bárkit? S ha vannak is még közöttünk hősi lelkületű emberek néhányan, miben, hogyan, s milyen eszközökkel hősiessék? Talán a saját zsebre dolgozó politikusok, a gazdaság és szűkebb értelemben a pénzvilág lapjait keverő hamiskártyások hőssé tudnának válni bármilyen esemény, vagy körülmény hatására? Vagy azok a választási ígért-betyárok, kik közvetlenül, nyíltan becsapták választóikat, akik hittek a tejjel-mézzel folyó Kánaán eljövételének ígértében, s őket éppen hogy a közösségi lét jó elveinek és gyakorlatának kidolgozásával, a becsület és törvények betartásával bízták meg – s mára csalódnuk kellett – miféle hősi erény birtokosai ők?

Vajon, valamilyen tekintetben hősnek tekinthetők-e a csak mutatóvív szinten handabandázó, utcára vonuló vadmagyarok, akik némi keserűes sírva vigadós betyárromantikával, és kóros nacionalizmussal főként szájjal védik, óvják és féltik a megmaradt hazát? Vagy akik mostanság örült dolgokról szónokolnak egy maroknyi csapat élén, pózolnak a médiában, borzalmakat idéző múltunkból felbukkanó emberi fenevadakként hirdethetnek nyíltan emberellenes eszméket, vagy épp azok, akik visszasírnak, időnként hangosan követelnek egy az uniós csatlakozással ma már lassan amúgy is teljesen okafogyottá váló, egyébként és job-

bára is kivitelezhetetlen és értelmetlen állapot visszaállítását... Ők volnának a ma hősei?

El nem évülő bátorság, a közös akarat nemes voltának és a fegyverek által legyőzött, pusztulásba hanyatló hősiesség kétségbe vonhatatlan tisztasága az, amire most emlékezünk. Tizenhárom emberére. És ezrekre, akik a harcokban elesetek. Magyarokra, és nem magyarokra. Elsősorban, s minden rájuk aggatott titulussal erősebb jellemzőjükként: emberekre. Olyanokra, akik ma már valóban csak elvéve akadnak közöttünk.

Nem is igen tehetünk mást talán – főleg, ha el akarjuk kerülni az érzelmek sokszor torz kifejeződését eredményező túllihegett külsőségek erőltetését –, hogy egy néma főhajtással, egyetlen értelmetlen, erőtlen, súlytalan szó nélkül – tisztelettel emlékezünk, belül, lélekben, önmagunkban... S hogy kötelességgént: továbbadjuk az emlékezés csendes példamutatását.

Farkas Cs. Zoltán

Október 23-án '56 Mártírjaira emlékezünk...

Dabis István: '56 Emléke – a Szabadság...

*A szabadság, kényös jószág,
Sok piros vér annak ára,
De ha möghal,
Még több vér köll
A szabadság sírhalmára.*

Tartalom

A szerkesztő jegyzete	1. oldal
Szünyogúzó nap	2–3. oldal
Amikor egy beszélgetés másképp alakul	4. oldal
Galambposta	5. oldal
Hogyan tovább – „Kavalkád“?	5. oldal
Kiskapuban	6. oldal
Közhírré tétetik	7–8. oldal
Csillogó szemek mutatták az utat	9. oldal
Amíg szívből szárnyal a dal	10. oldal
Az a jó, hogy engyem bármikor „le lehet akasztani a szögről“...	11. oldal
Focihírek	11. oldal
Rövid hírek, információk	12–13. oldal
Önkormányzati hírek	14. oldal

Vége a szúnyoginvázióknak...

Kérdés, hogy a szúnyogok tudnak-e erről – már hogy a második alkalommal megrendezett „Szúnyogűző Nap“-on, eszmeileg, szellemi értelemben, egy kellemes nyárbúcsúztató összejövetel keretében, el lettek űzve...

Könnyű a szerkesztő dolga, ha bár egy ideig maga is jelen volt, részese volt e jó hangulatú napnak, sorra kapja a beszámolókat az eseményekről. Több szem, többet lát – szoktuk mondani – s most is igaz ez a megállapítás. Így látták mások, belülről, ezt az eseményt. Ettől hiteles és érdekes. Következzék:

Az érdeklődők, délelőtt 10 órától kezdtek el gyülekezni a parton, hogy részt vegyenek a programokon a fajátszóterén. Próbára teheték ügyességüket fafaragásban, beülhettek a fazekaskorong tányérja mögé, a festeni vágyók pedig színes üvegfestéssel festhettek később felragasztható díszeket, ábrákat – speciális fóliára. Két másik sátor alatt agyagból, lufiból,

lisztből és szalagokból formálhattak érdekes figurákat az érdeklődők. Egyébként is, egész nap kimeríthetetlen változatos-ságú szórakozási lehetőséget biztosítottak a különböző asztali játékok, a tollaslabdázás, a „LACROSS“ (görbe műanyagütőkkel játszható labdajáték) az érdeklődőknek. Az ügyesebbek, merészebbek, gólyalábon próbálhattak előadni néhány akrobatikus mutatványt – több, de inkább kevesebb sikerrel. Az idősebbek megismerkedhettek az íjászat rejtelmével, és rövid betekintést kaptak, e fegyvernek a magyar történelemben betöltött kiemelkedő szerepéről. Délben került sor a bicikli „lassúsági“ versenyre, ahol minden induló egy zacskó „csipsz“ boldog tulajdonosa lett, a leglassúbbakat pedig csokival jutalmaztuk... A délutáni akadályversenyen, a háromfős csapatokba tömörült indulóknak, kijelölt útvonalon kellett minél rövidebb idő alatt, s minél több pontot szerezve végighaladniuk. Először, a vízen akadt „dolguk“. Fakorongnak álcázott szúnyogokat kellett kihalászniuk a vízből ladikból, majd vérbeli szúnyogként funkcionálva, vérnek tűnő folyadékot kellett egy

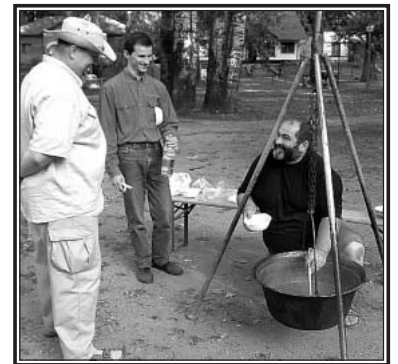
phárból felszippan-tani, majd ezután két tepsi magvakkal töltött zsákokat átrepíteni a társuknak. A negyedik megállónál történelmi és helybéli kérdésekre kellett válaszolni, de talán ennél is nehezebb volt a kuka mögé rejtett piros malacokat megtalálni... Utoljára, „Füles“ farkát kellett „vakon“ visszatűzni a helyére, a társak helyenként ordító, hadaró biztatása és irányítása közepette – majd elénekelni a „Szúnyogűző Nap“ dalát... Késő délután végül, és végre elkészült a finom halászlé, Tatár Béla áldásos közreműködésével és „főszereplésével“, amelyről mindent elmond az ott akkor közszájon forgó egyöntetű megállapítás: ez a nap nem jöhetett volna létre a halászlé nélkül... Még később, még egy kis kötetlen gólyalábas futóversenyen vettek részt a legkitartóbb szúnyogűzők, főleg esve... Meglátásom szerint, és ahogy a többiekkel beszélgettem, vagy mások beszélgetését hallgattam, mindenki jól érezte itt magát. A megjelentek hangulatosnak és aranyosnak tartották ezt a napot. Aki eljött, megtalálhatta a saját programját. Aki nem kívánt aktívan részt venni a játékokban, vetélkedőkben, jóízűen elbeszélgethetett egy tányér gőzölgő halászlé felett ismerőseivel, barátaival, vagy csak úgy nézelődött, netán új ismeretségeket kötött... Én is, s mi fiatalok úgy gondoljuk, ez a program többet jelentett és adott nekünk, s bármelyik mártélyi polgárnak, mint egy olyan háromnapos rendezvény, ahol az idelátogatók 95%-a „idegen“, és sajnálatosan, láthatóan csak kihasználva a mártélyi szervezők önzetlen igyekezetét és munkáját, azért jönnek ide – hogy egy jót bulizzanak... – s azután, meg talán előtte is, egy éven keresztül, „rá sem bagóznak“ Mártélyra... Nekik az élmények nem Mártélyról szólnak, hanem csak Mártélyon játszódnak. A „szúnyogűző Nap“ viszont – igaz sokkal szűkebb, bensőségesebb körben – mégiscsak rólunk szól, nekünk, mártélyiaknak.

phárból felszippan-tani, majd ezután két tepsi magvakkal töltött zsákokat átrepíteni a társuknak. A negyedik megállónál történelmi és helybéli kérdésekre kellett válaszolni, de talán ennél is nehezebb

volt a kuka mögé rejtett piros malacokat megtalálni... Utoljára, „Füles“ farkát kellett „vakon“ visszatűzni a helyére, a társak helyenként ordító, hadaró biztatása és irányítása közepette – majd elénekelni a „Szúnyogűző Nap“ dalát...

Késő délután végül, és végre elkészült a finom halászlé, Tatár Béla áldásos közreműködésével és „főszereplésével“, amelyről mindent elmond az ott akkor közszájon forgó egyöntetű megállapítás: ez a nap nem jöhetett volna létre a halászlé nélkül...

Még később, még egy kis kötetlen gólyalábas futóversenyen vettek részt a legkitartóbb szúnyogűzők, főleg esve...

Meglátásom szerint, és ahogy a többiekkel beszélgettem, vagy mások beszélgetését hallgattam, mindenki jól érezte itt magát. A megjelentek hangulatosnak és aranyosnak tartották ezt a napot. Aki eljött, megtalálhatta a saját programját. Aki nem kívánt aktívan részt venni a játékokban, vetélkedőkben, jóízűen elbeszélgethetett egy tányér gőzölgő halászlé felett ismerőseivel, barátaival, vagy csak úgy nézelődött, netán új ismeretségeket kötött...

Én is, s mi fiatalok úgy gondoljuk, ez a program többet jelentett és adott nekünk, s bármelyik mártélyi polgárnak, mint egy olyan háromnapos rendezvény, ahol az idelátogatók 95%-a

„idegen“, és sajnálatosan, láthatóan csak kihasználva a mártélyi szervezők önzetlen igyekezetét és munkáját, azért jönnek ide – hogy egy jót bulizzanak... – s azután, meg talán előtte is, egy éven keresztül, „rá sem bagóznak“ Mártélyra...

Nekik az élmények nem Mártélyról szólnak, hanem csak Mártélyon játszódnak.

A „szúnyogűző Nap“ viszont – igaz sokkal szűkebb, bensőségesebb körben – mégiscsak rólunk szól, nekünk, mártélyiaknak.

Zsótér Gábor

Szúnyogűző nap...

Valószínűleg nem terjedt még el eléggé, nem ivódott be a köztudatba, hogy a Szúnyogűző nap egy jó dolgot, családi közös játékot takar. A szórólap, nem igazán tette meg a várt hatást. Ennek tudom be, hogy viszonylag kevés család tartotta fontosnak, hogy kijöjjön a Tiszára a fajátszóhoz, és együtt játsszon a gyerekekkel, vagy legalább élvezze, ahogy gyermeke önfeledten játszik. Ennyi az egész, amit a résztvevőktől várt ez a nap.

A szervezők – akik között a Tatár család apraja-nagyja teljes

létszámban kivette a részét – lelkesen készülve várták a gyerekeket fafaragási, agyagozási stb. lehetőséget biztosítva. Jöttek íjászok, akik fáradhatatlanul állták a sarat, meséltek az íjakról, nyilakról, nyílpuskákról, segítették

a próbálkozókat. Köszönjük nekik! Nem volt üresjárat náluk. Életkorukat tekintve, vegyes közönsége volt a lufit lisztrel tömөгetőknak Tatár Anna vezetésével. Hisz anyukagyereke, nagymama-unoka szorgalmasan gyömösölt.

Mindig üdítő élmény Surinyáné Borsodi Kata néni mellett ülni, s csak nézni a keze alatt formálódó agyagot és hallgatni Őt. Az még külön fűszerezi ezt, ha magunk is „alkotásra” adjuk a fejünket!

A bicikli-lassúsági verseny sok gyereket vonzott. Tatár Máté vezette a nem vérre menő játékot. Szurkoltunk ott mindenkinek, hisz volt 6 éves és 28 éves résztvevő is.

Ezen kívül szaladhattott két kört, hintázhattott a gyerek, majd ha felfedezte az üvegfestészetet, ott ragadt. Újabb néhány kör, majd gólyalábon próbálkozás, tollasozás. Mindezeket az önfeledt, irányítás nélküli játékokat nagy élvezettel „művelték” a csemeték. Közben egyre szólt a felhívás: háromfős csapatok jelentkezzenek – névválasztás kötelező!

Jobbnál jobb nevek születtek. „Legyőzhetetlenek”, „Sárkányok”, „Ártéri Vadkanok” (ugye már ismerős!) Nemzetközi volt a mezőny, hisz voltak: „Olaszok” is!

Az akadályverseny Somodiné Anikó vezetésével indult. A „Megfogtam egy szúnyogot” állomáson a Tiszának háttal dobálva, a csónakban ügyeskedve kellett igyekezni. A „Nagyobb volt egy lónál” állomáson ifj. Tatár

Béla húzott be a csöbe, hogy a behúzott csövön – szívószálon) keresztül annyi üdítőt vagy sört igyunk meg időre, mint már nagyon régen. A „Kisütöttem a zsírját” feliratnál

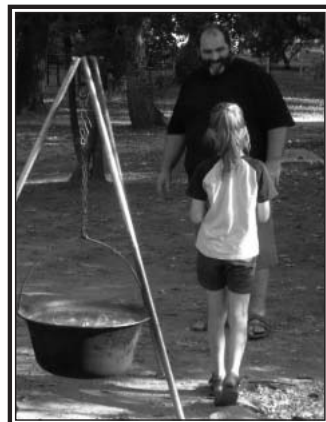

Tatár Anna és barátja, Imi dobálós-serpenyős játékával biztatta az apróságokat és a nagyobbakat is. A „Több volt egy akónál” játékefelelőse – Pótári Misa – képviselte a történelmiséget. Kultúrát csempepézt az üdülő-

épületek közé! Tette ezt oly kedvesen és szívélyesen, hogy hatására, hátha többen elővesszük Mártély történetét... Tatár András, Péter és segítők jól „átvágott” mindenkit. Pedig ott volt a felirat: „Aki ezt elhiszi”... Első felszólításra rohantunk piros, műanyag vaddisznót keresni! Borsos Jocinál végül beláttuk, hogy „Szamarabb a lónál” – nem Ő, hanem mi! De addig rengeteget nevtünk, nevettek, akik végigjárták az akadálypályát.

A játék tétje óriási volt. Tudunk-e együtt játszani a gyerekünkkel esetleg más gyerekével is? No és egy-egy tábla csoki.

Jó zene szólt egész nap! Tatár Béla megint csak finomat főzött! Halászlévet! Még soha nem csalódtam önzetlenül elkészített és osztott főztjében!

És nyertünk! Egy napot, mindenképpen a tévétől! Hisz ezek a gyerekek garantáltan nem ültek a tv előtt 11-től, legalább délután 5-ig. Közülük jó néhányan, még ezek után – emberként a gáton visszasetáltak Mindszentről Mártélyra. Le a kalappal előttük is! Köszönjük Tatárné Évának és a többieknek! Töretlen kitartásukat,

hitüket, hogy ez a jó, ne apadjon el – mert jövőre, hátha többen eljönnek!

Kmetykóné Baráth Ildikó

Amikor egy beszélgetés másképp alakul... (Első rész...)

Megrögzött szokása az embernek, hogy egy interjúra, határozott tervvel, előre megfogalmazott kérdésekkel indul... Van azután olyan furcsa eset, amikor mindez egy pillanat alatt válik feleslegessé, mert az élet, vagy a beszélgetőtárs siet a segítségére – s ettől a végeredmény még emberibbé, még meghatóbbá, még valóságosabbá válik.

Így jártam, mikor noteszszemmel a kezemben átballagtam a tőlünk néhány háznyira lévő, a földből lassan kiemelkedő, alakuló, formát öltő épület melletti plébániára. Sorjázta bennem a kérdések: Mi lesz ez? Kiknek épül? Mi célból?

Talán – gondoltam – ugyanezek a kérdések ötlenek fel az előtte elhaladó itteniekben, kirándulóknak, ha a templomkertben készülő épületre pillantanak.

Azután minden másként történt, ahogy leültünk beszélgetni Tatár Bélával, és feleségével, Évikével...

Valahogy, nem tudtam előbátorkodni rögtön ezekkel az úton végiggondolt sablonos kérdésekkel. Csak néztünk egymásra, s talán kölcsönösen azt vártuk: szólaljon meg, a másik. Nem jó ómen egy készülő cikk írójának, mondhatni hamvában holt dolog, ha még a sokszor mindent eldöntő első kérdéssel sem tud kirukkolni – okát most sem tudom...

Álltam annak a barátságos, szakállas, mackószerű embernek az átható pillantását – tudom, nem fog megsértődni; igaz, kritikai érzéssel „megvert“, de személyiségének jó adományaként, egészséges önkritikával is megáldott ember –, s közben óhatatlanul azon tűnődtem, milyen érdekes: valahogy pontosan ilyennek képzeltem gyerekkorom kalandos olvasmányjaiban a jóságos barátot, aki egyszerű darócból készült csuhájában a bakon ülve hajtja a lovakat egy árnyas erdőn keresztül, s éppen jó embereknek való bort szállít egy eldugott apátságba...

(– Hát akkor, kérdezz... – Terelte figyelmemet hasznosabb irányba, látva tanácsalanságomat, amire gyors egymásutánban fel is tettem kérdéseimet.

– Eddig, azt hiszem, ma nem fogunk eljutni semmiképpen... – utal nagyon „elmés“: mi célból? – kérdésemre. – Talán, hogy mindenki mindent megértsen majd a végén, legelőbb, beszélünk kellene a múltról...

Feleségére néz, aki egyetértően bólint. Ezek után, már nem is igen kérdezek. Becsukódik a notesz, s hallgatom a kibontakozó történetet. Múlik az idő, s lassan, elősejlik – a múlt...)

T.B.: – Úgy 25 éve jöttünk ki ide lakni... Valami okból, talán mert akkoriban sok hasonló gondolkodású ember volt körülöttünk, s mi is úgy akartuk, elindult az a gyakorlat, hogy gyermekek kisebb-nagyobb csoportjait fogadtuk, nyaraltattuk itt őket – hely volt elég –, programokat szerveztünk nekik, s egy idő után, egyesek vissza-visszatérően, mások a szájról-szájra terjedő híreknek köszönhetően, jöttek és jöttek számolatlanul, és önkéntesen... Ingyen láttunk vendégül mindenkit. Abban az időben, elég jól kerestem – ahogy mondani szokás... Feleségem, hogy sorban megszülettek a gyermekeink, folyamatosan itthon volt – Őrá hárult hát ez a nem kevés önfeláldozással-türellemmel és munkával járó feladat. Mindegy volt – sokan azóta is megkérdezték valóban így volt-e – s a mai napig is mindegy, minek nevezzük, hová soroljuk be, ha egyáltalán

érdemes besorolni valamiféle mozgalom jó, vagy éppen álságos keretei közé az eltelt időben elvégzett, munkának egyébként részünkről soha „munkának“ nem nevezett tevékenységet – valóban így volt, s ebből, mégiscsak hagyomány lett. Számunkra a legfontosabb, s egyértelműen kikristályosodott tapasztalat az, hogy túl az elnevezésen, szimbólumokon, formaságokon, egyetlen nagyon fontos alapkövetelmény van: mégpedig, hogy azok az emberek, akik ilyenre, hasonlóra vállalkoznak; hogy védőszárnyaik alá vesznek fiatalokat, jó irányba próbálják terelgetni az életük alakulását, csak önzetlenül, s elhivatottságból képesek ezt megtenni – és csak akkor, ha ez önekik amúgy is, a mindennapok szintjén folytatott életformájuk...

(...Szóval, szeretetszolgálat... – vágok közbe, s abban a pillanatban meg is bánom.)

T.B.: – Nem... Nem fedi ez a fogalom teljesen a dolog sokrétűségét; és sajnos kissé le is lett járva ez a szó, mármint a klasszikus jelentéséhez képest. A gondolat, a „Közösségi Ház“ ideája, ezekre az időkre vezethető vissza. Volt olyan, hogy sérült gyerekeket láttunk vendégül, akik egyébként, jobbára zárt intézetekben éltek – egyik nap olyan, mint a másik – ma már részletezni sem érdemes, milyen körülmények között. Valami hihetetlenül megható módon, minden egyes ilyen sérült, valamilyen fogyatékos-sággal élő gyerek mellé, egy általában egyetemista „főfoglalkozású“ segítő állt, aki éjjel-nappal vele volt, segítette. Ha kellett, anyja helyett anyja volt, ápolója, vagy éppen vidám, őszinte barát... Ezek, felemelő, de szívszorító emlékek – hidd el... Elmondhatatlan, mit jelentett, mit jelenthetett ez azoknak a fiataloknak...

(Már-már kérdeznék valamit, de hirtelen feltoluló emlékként, inkább megpróbálom elbeszélni saját családunk hasonló, feldolgozhatatlan tragédiáját, ám néhány szó után elcsuklik a hangom, fejem lehajtom – és a visszafojtott könnyekig meghatódva elérezékenyülök... Öregszem? Amikor ismét felpillantok, azonnal érzem: gyengeségemet itt, nem kell szégyellni – már ha az érzelmek látható felszínre törését egyáltalán annak lehet és kell nevezni ebben az elembertelenülő világban – jó helyen vagyok! Megértő tekintetek szegeződnek rám, s valaki a vállamra teszi a kezét. Jól esik... Azután a dörmögő hang, ismét megszólal – barátságosan:

– Azt hiszem, ma eddig jutottunk... És innen is folytatódik majd, ha akarod, s innen is kezdődik, minden... Amikor az ember képes azonosulni az érzéseivel. Amikor elérkezik az a pont, egy helyzet, vagy állapot, amikor, amikortól jót szeretne tenni. Változtatni a rosszon. Feltörni az érdektelenséget, a részvétlenséget, s a talán sajnálkozó, de a dolgokat csupán belenyugvó unalommal tudomásul vevő fásultságot.)

Elbúcsúzom. Igen – gondolom hazafelé menet – olyan ez, amiről most hallottam, mint a jóság, ami szeretet ébreszt... Olyan, mint a kovász, amiből elég egy csipetnyi, hogy sokaknak elég kenyere lehessen. S olyan féltendő kincs, mint az egészség. Nincs olyan körülmény, vagy helyzet talán, amelyben a szeretet ne működhessen... Csak óvni kell! És minden percben, minden órában, minden napon, az évek hosszú során át, s egy életen keresztül használni – hogy másoknak is használhasson... (Folytatása következik.)

Galambposta

E rovatunkban, az olvasók leveleinek, észrevételeinek, s panaszainak adunk helyt. Fenntartjuk azonban a jogot, hogy etikai megfontolásokból, mérlegeljük a megjelentetés szükségességét, vagy, hogy rövidített, és szerkesztett formában tárjuk ezek tartalmát Önök elé. A szerkesztőség, nem feltétlenül ért egyet ezen írások tartalmával.

Tisztelt olvasói a KALÁRIS-nak!

Azért nem csak mártélyiak, mert gondolom vagyunk szép számmal akik a falu határain túl is érdeklődünk az otthon történetek, van akinek a Mártélyon történetek, és az emberek gondjai, örömei, sorsai iránt.

Kezdem ott, ahol a madár is folytatja! „Banális Kanális, megelelt a KALÁRIS, ezt mondja már a madár is!

Szép is ez, jó is ez, de KALÁRIS azoké ám akiknek íródik, és hiba lenne a változásokat minden Kommentár nélkül hagyni. Változás meg történt, ha nem is elég.

Én megírva azonnal személyes javaslataim, kaptam is érte, hogy hát „ha nem ízlik, hát nem öszöl belölle“ A szerkesztő Úr igen rossz kedvébe, heves harcba kezdött, bátor vitéz ember lévén. ----No ennek mondván föle se tréfa, öleg volt belölle, és inkább elmondom néktök!

Szóval nem egy demokratikus közösség működését igazolja a dolog. Véleményem szerint akkor lesz a KALÁRIS az olvasók lapja, ha annak jellegére, tartalmára, minnél több olvasó hatást gyakoról. Ezért kérnék itt minnél több olvasót, hogy tegyék magunkévá a lapot, tehát minden olvasó örülhessen, tájékozódhasson kedvére, azon a területen ami érdekli.

Kérem az olvasó társaim, hogy minnél többen írják meg véleményüket, javaslatukat és tegyék az ötletládákba, vagy egyenest a szerkesztőség címére eljutattva fejezzék ki kívánságukat. Szébb és nemesebb lehet a dolog, ha névvel is ellátják a javaslatokat, mert a szó elszáll, de az írás marad! Lehet, hogy ezek a szokatlan elvárások olyan nézetekkel szemben, ahol ma is régi ideológiai, személyi elvek alapján szeretnek döntenéi furcsán hangzik, de ez nálunk Mártélyon nem szabad, hogy így legyen.

Ne feledjük egy percre sem, hogy a demokrácia csak lehetőséget ad, de az előnyöket nekünk kell benne felismerni, és használatba venni. Attól még, hogy a KALÁRIS-t ingyen kapjuk, nem lesz ránk szabva.

Hogyan tovább – „Kavalkád“?

A Kavalkádon részt vett társadalmi munkások, polgárörök, jegyárúsítók részvételével szeptember 20-án 5 órakor a rendezvény értékelésére került sor, a Faluházban. Kezdeti csendes elfogódottságukat levetkőzve, a jelenlévők, egyre izgalmasabb hangulatú, parázs vitafórum szereplőiként vitatták meg az eltelt „Kavalkád“ tapasztalatait, és a mindenfelől érkező kritikákat, észrevételeket. A megbeszélés végső tanúsága – amely egyben közös elhatározása is a szervezőknek – nem más, minthogy a X. Jubileumi-nak is tekinthető mártélyi „Kavalkád“ megrendezése, mindenképpen szükséges. Felkérik azonban evvel kapcsolatban minden mártélyi és nem mártélyi embert, hogy javaslataikkal, ötleteikkel, és természetesen munkájukkal is legyenek segít-

Azért kell tenni valamit, és összefogásra van szükség. Ezért mindenki véleményére szükség van, hogy a miénk is legyen, ameddig arról mi olvasók nem godoskodunk, vagy nem is akarunk, ne is kifogásoljuk!

Tisztelettel a KALÁRIS olvasója, Pósz Péter

(Olvasónk Wiesbadenből érkezett levelét változtatás nélkül közöltük. – Szerkesztőség.)

A tizedik elé...

Gyermekkorom óta nagy érdeklődéssel sétálgattam a kirakodóvásárok forgatagában. Mindig, valami szépet, érdekeset keresve...

Nem volt ez másképpen a mártélyi „Kavalkád“ elmúlt 9 évében sem. Valószínű, hogy a vásárok iránti vonzalmam is közrejátszott abban, hogy 15 évig vásároló-kézműves kispárosként kerestem a kenyérré válót. Ez idő alatt megtapasztaltam azt, hogy egy kirakodóvásár lehet népi, illetve iparművészeti, rendkívül színvonalas, szemet-lelket gyönyörködtető alkalom, ahonnét az emberfia legszívesebben mindent hazavinne – persze, ha bírná a pénztárcája... De lehet bizony, mindennek az ellenkezője is. Sajnos a „Kavalkád“-on, alig-alig, (szóval: nem) találtam színvonalas árút... Talán csak az erdélyi kürtőskalács tetszett – mint termék, mert az valóban az, ami.

Miért nem hívnak a rendezők olyan mestereket a „Kavalkádra“, akik színvonalas, ízléses, zsűrített termékekkel emelnék az egész rendezvény színvonalát? Mert biztosan eljönnek, ha megkeresik őket. És akkor nem kellene csupán a „zsákbamacska“ és a többi hasonló szörnyűségben „gyönyörködni, s ezekkel megelégedni. Szerintem, ez csak elhatározás kérdése. Évek óta megrendezik Szegeden a „Hídi Vásárt“. Ez, szerintem, és sokak szerint is az ország egyik legnívósabb népi-iparművészeti kirakodó vására.

Meg kellene keresni az ottani szervezőket, és segítséget kérni – nem szégyen. Nagyon jó volna és szeretném azokat az árusokat és termékeiket látni a X. „Kavalkádon“... És úgy gondolom, ennek nem csak én örülnék.

Tisztelettel: P. Tóth Mihály – Hódmezővásárhely

ségükre az előttünk álló rendezvény minél egyedibbé és magasabb színvonalúvá tételéhez. Ötleteiket, javaslataikat várjuk az újság szerkesztőségében – a Tiszai u. 14. szám alá személyesen, vagy postai úton – illetve a Polgármesteri Hivatalban, s a „Boszorkány ABC“-kben kihelyezett gyűjtőládákban.

A „Mártélyi Tudósítások“ augusztusi számában olvashatták Szabó Lajosné, Nagy Anna Katalin írását „Idős emberek közt jó volt gyerekek lenni...” címmel, amely gyermekkoráról, s a régi Rákóczi utcához, s az akkori emberekhez való kötődéséről írt. A történet, most folytatódik. A kis megszakítás oka az volt – amelyért a szerkesztőség ezúton kér elnézést –, hogy a szeptemberi számba, még a megnövelt oldalszám ellenére sem tudtunk ennek (s még több írásnak) helyet szorítani, a fényképes beszámolók, riportok, hírek, tájékoztatók között. Íme:

Az élet különös történései...

Ez a történet is a Rákóczi utcához kapcsolódik, és a gyerekkoromat juttatja eszembe. Amikor elmúltak a hosszú téli esték, rövidek lettek az éjszakák, hosszabbak a napok, az a tavasz közeledtét jelentette...

A halászok vízre szálltak, megkezdődött a tavaszi munka a földeken, s mindenki folytatta ott a dolgát, ahol ősszel abba hagyta. Az idősebbek a ház körül tevékenykedtek, mert mindig akadt munka bőven, különösen, ahol nagyobb, több tagú volt a család. Teltek a munkás hétköznapok. Tavasz után jött a nyár, jöttek a hosszú napok, amikor újból életre kelt egy népszokás – a „kiskapuba kiülés“ hagyománya. Különösen az idősebbek kedvelték ezt. Hol az egyik, hol a másik ház elé ültek ki esténként, amikor a napi dolgukat már elvégezték. Mi gyerekek is szerettük ezt. Mindenkinek volt egy kedves küsszéke, amit vittek magukkal, és arra ültek. Megbeszélték a napi dolgokat, mit csináltak meg, és mi maradt holnapra. Téma volt például, az időjárás. Hogy most lesz eső, vagy nem? Lehet-e kapálni, vagy éppen aratni – mikor minek jött el az ideje. Mi gyerekek, közben játszottunk. Hatvan évvel ezelőtt, még földesek voltak a mellékutcák. Vagy ahogy akkoriban hívtuk: a kisutcák... A mostani Fő utca volt, a „Nagy“ utca. Lovaskocsik jártak a kis utcákon, és mikor hosszú ideig nem volt eső, bizony mély por keletkezett az úton. Ezt az alkalmat ragadtuk meg mi gyerekek a játékra, azaz, a rajzolásra. Kerestünk egy círokseprűt, és simára separtuk a kocsinyomot; oda rajzoltunk különböző figurákat. Én mindig házat és virágot rajzoltam... Amikor ezt a játékot meguntuk, odamentünk a kiskapuban ülőkhöz a gyepes árokpartra, és csendben leültünk. Hallgattuk a beszélgetést. Azután egyszerűen felállt valaki, és akkor elmentünk haza – lefeküdni. Ez a szokás sokszor ismétlődött, vagyis amíg kellemes volt az idő, nem fáztunk, mert még nyár volt...

Teltek az évek, én is felnőttem és elkerültem abból az utcából. A Dózsa György utcába költöztünk, ahol tizenkét ház volt, és azokban is mind idős emberek voltak. Mi voltunk a legfiatalabbak. Mikor odakerültünk, úgy éreztük: szeretettel fogadnak. Ha munkából tértünk haza, bárkivel találkoztunk, mindig megkérdezték: – Na! Vége a mai napnak? – vagy: – Meleg volt-e? – vagy ha éppen eső volt: – Megáztatok-e?

Szeretettel emlékszem az utca minden lakójára. De mivel az újjunk sem egyforma, az emberek természete sem. Alkalmazkodni kellett, mert mi költöztünk oda, később... Nem kis büszkeséggel írom le, úgy éreztük: befogadtak. Segítettek jó tanáccsal, fizikai munkával, de még, anyagilag is. Sajnos, már csak egyetlen ember él az utcabeliek közül – özvegy Szabó Jánosné, az utca „Rózsikanénije“ – akinek nagyon sokat köszönhetünk. Itt köszönök meg most mindent, amit értünk tettek!

Kívánunk neki hosszú, boldog, nyugodt öregséget szeretettel körében, hogy a századik születésnapján őt is köszönthesük, mint az édesanyját.

Jól éreztük magunkat abban a csendes kis utcában...

Már csak azért is – mert fiatalok voltunk...

Szabó Lajosné

Nagy Anna Katalin

A ceruza illatától...!

Ezt is megértem... Kísérhetem unokámat az iskolába. Izgalmas dolog ez. Az első napokban kíváncsisággal, részemről nosztalgiával teli őszi hangulatú reggelen iskolába kísérem a kis elsőst – a lányom lányát...

Amikor bepakoljuk a táskát, vagy ellenőrizzük, hogy megvan-e minden aznapra, s a tolltartó vagy a könyv illata megcsapja az orrom, mindig a régmúlt iskolaéveim jutnak az eszembe. Nem bírom megállni, hogy ne gondoljak vissza. Hogy ne jutna eszembe, milyen nehéz volt felkelni a jó meleg ágyból. Nehezen megélt reggeleken találkozni a többi gyerekkel. És a tanító nénivel.

Első osztályos emlékeim jutnak eszembe, akárhányszor meglátom a régi iskolám. Ma már kifejezett büntudattal gondolok rá, mennyivel többet kellett volna figyelni a lelkét kitevő tanító nénire. Mi inkább elhittük azt a „jó tanácsot“ amit a szomszéd bácsitól hallottunk, hogy be kell kenni az iskola sarkát avas szalonnával, és akkor majd reggelre el fogják hordani a kutyák. Hála Istennek, a csoda nem következett be. Ezen az együgyű dolgon ma már mosolyog az ember. Bizonyára mindenkinek van hasonlóan butácska emléke, csak van, aki bevallja, van, aki nem. Nem az a lényeg hogy elhittük-e akkor „azt“ a dolgot, hanem az, hogy emlékezhetünk rá. Ma már márkás Adidas cipők koptatják azokat a köveket, amelyek még mindig tartják magukat... Ötven év után is érdemes megállni előttük egy pillanatra. Örülök, hogy még mesélhetnek nekem ezek a kövek.

Ahogy megérkezünk az iskoláig, mosolyogva nézem, amikor unokám, kissé zavartan lép be az első osztályba.

Hát, így jutottam el a ceruza illatától ismét az iskoláig. Talán azt is megérem, hogy a sok szomorkásan tudomásul vett évnýtó, és a várva-várt, könnyes szemű ballagás után, őbenne is megszépült emlékké válnak az iskolás évek.

Ezek után, ha valakinek hasonló emlékei támadnak, netán bepárasodik a szeme – már megérte emlékezni.

Békési Sándor

AGROFERR**VAS ÉS ACÉL
KERESKEDELEM****RUGALMAS
ÁRKÉPZÉS****DÍJTALAN
KISZÁLLÍTÁS**

Hódmezővásárhely, Szántó K. J. u. 172.

62/244-055**30/655-8661****Fuji Foto Centrum**

Fotó Antalóczy

Az első és egyetlen digitális fotólabor Hódmezővásárhelyen!

- Filmes és digitális kidolgozás 1 óra alatt
- Digitális fotóműterem
- Hagyományos és digitális fényképezőgépek
- Albumok, keretek, fotócikkek széles választéka

És most ezzel a hirdetéssel

a Mártélyiaknak 10% kedvezmény!

Az akció 2004. december 31-ig érvényes!

Hímvhely, Oldalkosár utcai üzletsor

62/245 431, fujifoto@westel900.net www.fife.hu

ARCADIA 98 Kft.

AJTÓ-ABLAKCENTRUM**MEGNYÍLT!**

Tisztelt mártélyiak!

Tartsa otthonában a meleget
kiváló minőségű nyílászáróinkkal!*Javítsa lakása hőszigetelését!***RAKTÁRÁRUHÁZUNKBAN MEGTALÁLHATÓK:**

VELUX – tetőtérben a legjobb!

ÉBEN-WOOD – beltéri ajtók nagy választékban!

SCHUMACHER – ablakok és bejárati ajtók!

FENSTHERM, VEKA, VEKA-BRILL

– műanyag ablakok és bejárati ajtók!

TRIKA-THERM, BÁNFA – fa ablakok, termé-

szetes kövek, párkányok és egyéb kiegészítők!

Nagy választék!

Jöjjön el hogy segíthessünk!

Hódmezővásárhely, Szabadság tér 76. (Csillag üzletház)

Tel.: (62) 533-622 · Fax: 533-623 · Mobil: (20) 468-73-73

**A tévéje is élvezni fogja...
...hogyan annyi programja van.**

A UPC Direct műholdas szolgáltatással 150 digitális televízió és rádiócsatornával lehet gazdagabb, bárhol az országban.

Műholdas televízió szolgáltatásunk most letéti és akár induló csomag díj nélkül is megrendelhető. További kedvezményként a kültéri egységet ingyen adjuk, az alapszerelési díjra halasztott fizetési lehetőséget biztosítunk.

Sőt, ha az HBO MaxPak-ot (HBO és HBO2) akciónk ideje alatt rendeli meg, akár egy éven keresztül mindössze 2004 forintos havidíjért nézheti a mozicsatornákat.

HBO MAXPAK

Ne hagyja ki, rendelje meg most!

Az akciós ajánlat 2005. 10.15-ig tartó hűség vállalásával, 2004. 09.15-től 2004. 10. 31-ig, vagy visszavonásig érvényes. Az induló csomag díját csoportos beszedési fizetési mód választása esetén engedjük el. A tájékoztatás nem teljes körű, részletek és további információ: hivatalos forgalmazók, www.upcdirect.hu, © 1221.

TRONIK • TV • Antenna • Szerviz
Hódmezővásárhely, **Andrássy út 45.**
Telefon: (62) 245-302, (30) 2077-889**UPC Direct**
MŰHOLDAS TELEVÍZIÓ MINDENKINEK

Csillogó szemek mutatták az utat...

Csivitelő gyermekzsivaj fogadott, ahogy besétáltam egyik kora délelőtt az óvoda udvarára...

Valahogy, rögtön otthon éreztem magam. Azonnal körbevettem, előbb leplezetlen kíváncsisággal nézegettek, majd a zavarodottság legkisebb jele nélkül elkezdtek kérdezgetni az apróságok: – Szia! Engem, így, és így hívnak. Te, ki vagy?

Ettől azután én – a „komoly“ felnőtt – jövök kissé zavarba, de azért többször és lehajolva elismétlem a nevemet... Tudomásul vették, mosolyogtak, majd otthagytak, hogy sokkal fontosabb játékökben „intézkedjenek“. Kergetőztek, játszottak. Csengő hangú nevetésektől volt hangos a még zöldben játszó, szép őszi napsütésben fürdő rendezett és tiszta óvodai udvar. Az ajtóban már várt rám Szabó Lászlóné – Rózsika –, aki derűsen figyelte a jelenetet. Tetőtéri irodájába invitált – ott mégiscsak nagyobb a csend –, bár a gyermekkacagás-évdés, láthatóan egyikünket sem zavarta...

F. Z.: – Mesélj a kezdetekről...

Sz. L.-né: – 1977-ben kezdtem a pályán. Itt, a mártélyi óvodában. Vezető óvónő 1993 óta vagyok, de ez, alapvetően nem sokat változtatott a munkámon. Nem kellett változni.

Talán, tapasztaltabb lettem, mindannyian tapasztaltabbakká váltunk... Sokszor elgondolkodom, s néha már-már úgy érzem, mintha a mai világban kissé túlhaladott volna az a nézet, hogy a gyermek majd olyan felnőtté válik életében, amilyenné öt-hat éves koráig tudtuk formálni... De minden mostanában tapasztalható viszásság és rossz ellenére, meg vagyok győződve ennek az állításnak az igazáról. Az óvodás kor, ezek az évek, a gondtalan játék mellett, a világ megismeréséről is szólnak... A többi ember megismeréséről, a kis társak, a felnőtt családtagok, az óvónők közötti életéről, amely már ebben a korban is különböző viszonyokhoz való alkalmazkodást feltételez és követel meg. Talán soha nem lesz már egy gyermek annyira „hajlítható“, fogékony a jó behatásokra, mint kisgyermekkorban...

F. Z.: – Mi a tapasztalat? Mit hoznak a gyerekek otthonról reggelente? A világ rájuk zúduló hatásai, az életünkben minden hírközlő eszközből, de még a játékipar egyes termékeiből áramló agresszió, felfedezhető-e a viselkedésükben? Ha kell, mit tudnak az óvónők ez ellen tenni, hogy ezek a tiszta lelkű gyerekek megmaradhassanak valódi „kisóvodásoknak“?

Sz. L.-né: – Ez a kérdés, nem könnyű. Ha ritkán találkozunk is ilyesmivel, eddig, sikeresen meg tudtuk oldani. Az ilyen kis közösségek szerencsés sajátja az, hogy – talán a szorosabb kötődések és a tartalmasabb napi kapcsolatok miatt – nem jelentkezik olyan erővel ezek a ráhatások, mint egy zsúfolt, nyüzsgő nagyvárosban... A mi gyermekeink döntő többsége, rendezett körülmények között, jó családi háttér-

ben él, és jön onnan naponta ide az óvodába. A nap jelentős részét itt is tölti. Szülei sajnós a mai világ kihívásainak megfelelni igyekeztén, nem mindig képesek mentesülni a napi hajtás, és a sokszor már erejüket is meghaladó munkavégzés alól, de tapasztalataink szerint, még e közben is elegendő szeretetet és figyelmet tudnak szentelni gyerekeiknek. És talán azt is biztos tudják: a gyerek „jó helyen“ van az óvodában – ahogy szokás mondani...

F. Z.: – A gyerekzsivajtól eltekintve, ami persze minden ilyen és hasonló „hely“ örömteli sajátja, nagy nyugalmat, és kiegyensúlyozottságot érzek, amióta itt vagyok...

Sz. L.-né: – Nekünk, akik itt dolgozunk, talán a legfőbb feladatunk ennek a megteremtése... A gyerek, a legkisebb érzelmi hullámot-változást csalhatatlanul érzékeli. Otthon is, és itt is. Ha számára érthetetlen, megmagyarázhatatlan, s ezért feldolgozhatatlan jelenséggel, történéssel találkozik, elbizonytalanodik, megijed. Ennek, s a hasonló eseteknek a feloldásához, feldolgozásához kell egy olyan szeretetteljes nyitott légkör, amelyben mindent meg lehet – és kell – beszélni! Ez az egyedüli útja annak, hogy a „dolgokat“ minél rövidebb időn belül, minél megnyugtatóbb módon a helyükre tegyük. Feltétele ennek a kölcsönös tisztelet, mind a szülők, mind a gyerekek irányában, és persze viszont is. Hogy a gyerek, aki nem „apró“ felnőtt ugyan, mégis egyrangú társnak tekintessen, s mindenek előtt szeretni, félteni, óvni és nevelni ránk bízott reményteljes emberpalántának...

F. Z.: – Amiért tulajdonképpen jöttem... „Mártély községért“ kitüntetés, amelyben részesültél...

Sz. L.-né: – Nehéz erről most elérzékenyülés nélkül beszélnem... Tudod, ha valaki szeret valamit „csinálni“, az mindenféleképp csinálja. Még ha közben adódnak is akadályok, nehézségek; túllép azokon, megrázza magát, és folytatja a dolgát tovább, annak ellenére, hogy közben, időnként, ennek a „következményei“ sem igazán érdeklik... Még az ilyen engem ért érzelmi örömlapotot előidéző „következmény“ sem, mint például az, hogy mindezért, vagy másvalamiért egyszer csak kitüntetik az embert... Ez az elismerés, fontos, értékes nekem. Visszaigazolása valaminek. Talán, hogy nem csinálom egészen rosszul – bár ez már szerénytelenségnek hangozhat – a közös munkának, amiben részem volt. Olyan, mint a „gyerekeim“ szemeiből rám sugárzó szeretet és bizalom – hogy csináljam tovább. Hogy nekem ez a választott dolgom...

A beszélgetést köszönve, gondolataimba mélyedve lépelek lefelé a lépcsőn, s a nemrég még önfeledten zsvajozó társaságot a nagyteremben találok, ahol izgalomtól kipirult arccal, csodaváró tekintettel nézik a festett paravánok előtt játszó szegedi színészeket, kik a „GRIMM-BUSZ“ társulat tagjaiként, „Kacsamese“ címmel adnak elő – itt és most, csak önekik – egy vidám kis színdarabot. Ahogy elnézem őket, s kilépek az óvoda ajtaján, úgy érzem: mindent megértettem... Kis híja, hogy visszaforduljak, és leüljek közéjük...

Amíg szívből szárnyal a dal ...

2004-ben, az „Őszirózsa Népdalkör“ is „Mártély községért“ kitüntetésben részesült – mint civil szervezet.

Ebből az alkalomból ültünk le beszélgetni Katona Kiss Gyulánéval a töltés tövében megbúvó, takaros gátórház udvarán...

F. Z.: – Hogyan, s mikor indult el Mártélyon, a népdalkör?

K. K. Gy.-né: – 1995-ben kezdődött el a társas daléneklés „szervezett keretek között“, néhai Kiss Pálné szervezésében és vezetésével... Sajnálattos, és hirtelen halála után, talán három évig, Kótiné Etelka vitte tovább a népdalkör vezetését, én 2004. januárja óta veszek részt a munkájukban.

F. Z.: – Hány tagot számlálnak?

K. K. Gy.-né: – A népdalkör, most 12 főből áll, természetesen a hölgyek vannak „túlsúlyban“. A három férfitagunk közül, ketten házastársukkal együtt vesz részt a dalkör munkájában...

F. Z.: – Úgy hallottam, a rendszeres heti próbákon kívül, hál' Istennek sok helyi és vidéki felkérésnek is eleget kell, hogy tegyenek...

K. K. Gy.-né: – Valóban... Először is itt vannak a helyi rendezvények. Bálak, kisebb-nagyobb, szűkebb és tágabb körben megrendezett baráti összejövetelek, találkozók, ahová rendszeresen elhívják bennünket. Azután a népdalkör múltjából és talán egyre szélesebb körű ismertségéből adódóan hagyománnyá vált más városok, községek népdalköreivel a kapcsolattartás – ezért viszonylag sűrűn eljutunk például Hódmezővásárhelyre, Kistelekre, Nagymágocsra, de még Szatymazra is... Ezek, mind-mind jó és örömteli alkalmak a találkozásra az ottani dalosokkal, és az erre fogékony, ezt a fajta közös éneklést kedvelő közönséggel. Aratóünnep, falunap, bármilyen közösségi megmozdulás alkalmat adhat a fellépésre. Természetesen, van ennek a mozgalomnak egy komolyabb, „szakmai“ oldala is – amit feltétlenül meg kell említenünk – mint például a legutóbbi, 2002-ben Deszken rendezett megmérettetés, ahol az „Őszirózsa Népdalkör“, bronz minősítési fokozatot kapott teljesítményéért...

F. Z.: – Miből áll a repertoár? Milyen dalok a kedvenceik?

K. K. Gy.-né: – Főleg, dél-alföldi gyűjtésből ránk maradt népdalokat, és műdalokat énekelünk. De – talán nem véletlenül – nagyon szeretjük a Tiszához kötődő, a Tiszáról szóló dalokat – ezekkel, főként, ha távolabbra jutnak el szülőfalujuktól, rendre nagy sikereket arat a dalkör... Ezek mellett, vidámságuk, s megkapó hangulatuk miatt, kedveljük még, és sokszor énekelünk Balaton környéki gyűjtésből származó dalokat is.

F. Z.: – Sajnos, s ezt sejtem, erre a dologra is elmondhatjuk, nem vagyunk bővében az ilyen hagyományörző mentő mozgalmakban az utánpótlásnak... Lassan kimegy a divatból, ez az örömteli együttlétforma, amelyet a közös

éneklés, és a dalok szeretete hívott egykor életre?

K. K. Gy.-né: – Szomorú, ez így van... Legidősebb tagjaink, 80 év felett vannak, akik e tiszteletreméltó kor ellenére, bizony a fiatalokat megszegyenítő lelkesedéssel veszik ki részüket a közös munkából. Talán, ehhez kell is, hogy időnként, kissé kötetlenebb formában, egy finom uzsonna, vagy jó vacsora után, igazán érezzék ennek a dolognak a szépségét. Ilyenkor még a szép magyarnóták közül is előkerülnek a legszebbek – kicsit mulatni, emlékezni, szomorkodni, vagy örülni... Fontos, hogy érezzék, ők, akik önzetlenül adják tovább a zenei múlt egy kis darabját. Hogy el kell menniük a soron következő próbára, vagy szereplésre. Hogy fontos ez a dolog. Biztos vagyok benne, hogy mindez elviselhetőbbé teszi a sokszor elviselhetetlent, az évek súlyát amely egyre jobban nyomja a vállakat, s mindenek előtt a mindennapokat.

F. Z.: – Kik, és hogyan támogatják az Önök munkáját?

K. K. Gy.-né: – A község Önkormányzata, képviselők, de még a munkálkodásunkat jó szemmel néző „szimpatizánusok“ is segítettek és segítik a munkánkat... Makovecz Imre építész például, az Országépítő Alapítványon keresztül támogatta a működésünket – amelyet, mint minden segítséget és támogatást, nagyon köszönünk!

F. Z.: – Minden kitüntetettnek feltettem a már-már unalmasnak ható, de esetünkben is kötelező kérdést: mit éreztek, mit érzett, s hogyan érintette a kitüntetés odaítélése?

K. K. Gy.-né: – A mi, az én esetemben, nagyon érdekes ennek a megítélése. Először is, hatalmas elismerés, ennek a kis létszámú, ám lelkes dalosközösségnek. Egy nagyobb közösség elismerése ez. Hogy tudják, észrevették – talán már sokkal korábban –, hogy mit is csinál ez a néhány ember. Hogy valamilyen formában, „viszik“ a falu hírért, ahová csak elhívják őket... Az én részemről pedig, bár csak rövid ideje vagyok a népdalkör vezetője, olyan, mint egy az ember ölébe hullott, váratlan ajándék. Erről az ajándékról azt gondolom, egyben megelőlegezett bizalom is, s azt is, hogy a dalkör tagjainak odaadó munkája, és előző vezetői nélkül, mindez nem sikerülhetett volna. Azon leszek ezért, hogy mindenben segítségére lehessenek ezeknek a csodálatos embereknek abban, hogy még sokáig szívből szárnyalhasson a dal – olyan sokáig, amíg csak kedvük, erejük és egészségük engedi...

Újabb jó hír a csatornázásról

Örömteli döntést hozott a vásárhelyi közgyűlés: az üdülőterület szennyvizét Mártély szennyvíztisztító telepén fogják megtisztítani.

Gázvezeték építés

Az Önkormányzat műszaki előadójától, a következő tájékoztatást kapta lapunk: Az újfalui részen, elindulnak a Liliom u. – Béke u. – Rákóczi tér szakaszon, a földgáz gerincvezeték-fektetési munkálatok. Kérik a lakosság megértését és türelmét. A munka, előreláthatóan október közepére elkészül – amennyiben az időjárás is kegyes lesz a kivitelezőhöz.

Azt hiszem, az a jó, hogy engem bármikor „le lehet akasztani a szögről...”

Őszintén szólva, fogalmam sem volt róla, kit is várok a beszélgetésre, hogy immár harmadszor feltegyem a már ismerősen csengő kérdéseket a „Mártély községért” kitüntetésben részesült Nagy Imrének...

Ahogy megszólalt a csengő – merthogy riportalanyom volt olyan kedves, hogy kérésemre ellátogatott hozzánk –, belépett a kiskapun, egy felfelé pödrött bajszú, pirosposztság, karakán kiállású – ismerős...

Örömmel kezeltünk, s felvillanó emlékeimben sorra előjöttek az eddigi találkozások. A „kavalkád” kapcsán, erre-arra a faluban volt már érkezésünk egymáshoz...

F. Z.: – Szégyellem, hogy a nevedről nem tudtalak azonnal azonosítani, amikor telefonon megbeszéltük ezt a találkozást... Sőt, van még egy „bűnöm” is. Nem tudom, mivel is foglalkozol – egyébként... Amikor nem a falu kisebb-nagyobb ügyeiben mozgolódsz, segítesz, és amikor nem, mint újdonsült kitüntetett állsz e beszélgetés elé...

N. I.: – Tősgyökeres mártélyi vagyok... A szakmám, egyébiránt – lakatos. Mostanság, a körtvélyesi szivattyútelep dolgaiért „felelek”, e mellett meg, minden létező közösségi megmozdulásban részt veszek, ha megkérnek akkor is, és sokszor olyankor is, ha csak látom, hogy valahol, valamiben valakik segítségre szorulnak – szóval: kérésre...

F. Z.: – Eddig még egyetlen kitüntetettől sem kérdeztem meg, tudja-e, tudod-e, miért is esett rád a választás, hogy elismerésben részesítsenek?

N. I.: Azt hiszem, nem bonyolult dolog ez... Az előbb jórészt el is mondtam. Bár az ember nem szívesen mond ki ilyesmit – gondolom azért, amit eddig is, és ezután is fogok csinálni... Tulajdonképpen apróságok ezek. Hogy az ember – s nem vagyok ezzel szerencsére egyedül – a „Kavalkád” megrendezésének szinte a legelejétől igyekszik segíteni. Hogy, ha szóltak az óvodából, hogy be kellene „termelni” a gyerekeknek az új, tiszta homokot, hát ott volt az ember, és megcsinálta... Ha szólnak az iskolából, bárhonnan, megyek, megyünk segíteni. A barátokkal, haverokkal, szóval, ha kell többen is, s miközben megcsináljuk azt ami elromlott, vagy valami újat készítünk – jól, s jó társaságban el is telik az idő...

F. Z.: – Ahogy hallgatlak, s látom szemeidben azt a letagadhatatlan csibészes csillogást, ami végig érezhető lendületes előadásod alatt, sejtem: Te sem, ti sem voltatok angyalok fiatal korotokban... De mintha erre a beszélgetésben már utaltál volna is...

N. I.: – Hát, bizony, sokszor nem! Ez is az igazsághoz tartozik. Az ember, változik. Mi is éltük az életet, szórakoztunk, hülyéskedtünk időnként, de – s ezt nem csak a régi dolgokat megszépítő emlékezet mondatja – belénk soha nem „kötött belénk” egy közlekedési jelzőtábla, egy szemeteskuka, egy facsemete, mint ahogy sok mai fiatalba, aki adott helyzetben és alkalommal, rombolással, és sokszor érthetetlen viselkedéssel próbálják fitogtatni az erejüket – valahogy másképp

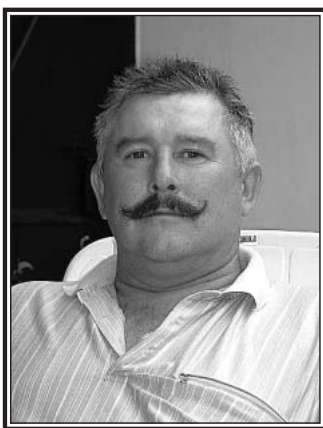
éltünk... Nem ártana, ha néha-néha, nagy energiák levezetésére, értelmesebb dolgokkal is bebizonyítanák: ők a jövő reményteljes nemzedéke... Ha valamire jó ez a mi, nem nagy dolgokról szóló, de következetes példamutatásunk, talán erre jó. Azt reméljük, egyszer ez, követőkre talál... Erőszakolni viszont, nem lehet és ezért nem is érdemes!

F. Z.: – És akkor, most a kitüntetésről...

N. I.: – Persze, hogy mérhetetlenül jól esik, hogy kitüntették az embert... Nem várja, nem azért csinálja, de ha váratlanul megkap egy ilyen elismerést, titkon, büszke is rá. Ezzel szerintem mindenki így lenne. A hozzáállásomon azt hiszem, nem változtat. Legfeljebb ennek a tudatában, már hogy a közösség ilyen módon kinyilvánított biztatásával folytathatom a közéleti „sürgölődést” – igazolódott, hogy van értelme ennek, s hogy észrevehető az embereknek... Hajtóereje is lesz ez a további munkának. Meg annak a jól bejáratott kis csapatnak is sokat számít, akik jelenleg viszik, szervezik, segítik a dolgokat, és majd a reményeink szerint újonnan bekapcsolódókat is ösztönzi, akik megértik ennek a fontosságát, és foghatós segítséget is adnak ehhez a fajta társadalmi „munkához”...

F. Z.: – Mi a hobbid? Már úgy értem, hogy amikor nem a munkahelyeden vagy, nem hordasz homokot az óvodásoknak, nem javítasz valamit, nem vágasz, reszelsz, hegesztesz, hanem az ezek szerint nem túl sok szabadidőddel „önállóan” gazdálkodsz, mivel foglalkozol szívesen?

N. I.: – Mindenek előtt, a sport. Nézni a sportközvetítéseket – főleg a futballt, amit nagyon szeretek –, de úgy általában a sporteseményeket... Más, különleges kedvteléseim így hirtelen nem jut eszembe, amit meg kellene említenem, ha csak a jó ételek, főleg sülték elkészítését és baráti körben történő elfogyasztását nem nevezzük hobbinak... Itt van aztán még, a horgászat... Az is nagyon vonz, de ez idáig, csak készültem ezt a gyakorlatban megvalósítani. Talán, majd nyugdíjas koromban... Talán. De addig még, nagyon sok dolgom van...

Focihírek

Eddig talán soha nem látott nagyszerű rajtot vett a mártélyi labdarúgók csapata – a szurkolók legnagyobb öröme...

A Székkutas, megye II. osztályából verbuválódott együttesétől elszenvedett vereségtől eltekintve, eddig győzelmekkel vették a fordulók akadályait, s jelenleg a csoportban a harmadik helyen állnak.

Az idény eddig lejátszott fordulóinak mérlege:

2004. aug. 14. **Mártély SK – Mikroton-Baktó** 2 : 1

2004. aug. 21. **Ambrózfalva – Mártély SK** 2 : 4

2004. aug. 29. **Mártély SK – Eperjes SK** 3 : 0

(Utóbbi mérkőzést, az Eperjes gárdájának igazolatlan távolmaradása miatt, a fenti arányban ítélte oda a Versenybíróság.)

2004. szept. 4. **Székkutas TC – Mártély SK** 5 : 1

2004. szept. 12. **Mártély SK – Tiszasziget SE** 5 : 2

2004. szept. 18. **Mártély SK – Algyő SK II.** 2 : 1

2004. szept. 26. **Kübekháza SE – Mártély SK** 2 : 4

A fordulók további meccsein, sok sikert és győzelmeket kívánunk focistáinknak!

Szép volt fiúk! HAJRÁ MÁRTÉLY!

Horgászati hír

A hódmezővásárhelyi Dobó Ferenc Horgászegyesület 2004. szeptember 7-én 40 mázsa háromnyaras, fogható méretű pontyot telepített a mártélyi holtágba. A ragadozóhal utánpótlás és az ivadékok jobb megmaradásának érdekében – a vezetőség és tagsága, elfogadva az egyesület halbiológusának javaslatát –, még ez év végén, a kis előnevelt, sérülékeny, és várható megmaradási arányának köszönhetően rossz eséllyel telepíthető ivadékok helyett, az eddigi gyakorlattól eltérően, egynyaras süllő és csukaivadék telepítésére kerül sor. Ezekon kívül, az üzemtervben meghatározott, további 10 mázsa egynyaras ponty vízbehelyezése is megtörténik. Az október 5-i haltelepítés után, a holtágon kedd (5-e) 12 órától, péntek (9-e) 12 óráig általános horgászati tilalom lesz érvényben. A tilalmi idő alatt a vízterületen horgászfelszereléssel tartózkodni, és szoktató etetést végezni: TILOS!

„Ember a gáton“

Az „Ember a gáton“ elnevezésű éjszakai teljesítménytúrára, szeptember 11-én került sor. A távokat gyalog, kerékpáron vagy vízitúra során lehet teljesíteni. Gyalog lehetett a 10–40–50 km-es távot választani. Vízi járművel az 50 km-es, kerékpárral a 75 km-es távot kellett megtenni. A 10 km-es gyalogtúra Mindszentről indult. Iskolásaink szervezett formában tették meg a távot testnevelő-tanár vezetésével.

Ember a gáton - egy ifjú résztvevő szemével...

Szeptember 11-én szombat este 6 órára mentünk az iskolába. A gyerekek, akik részt vettek ezen a túrán, már ott gyülekeztek az iskola udvarán.

Busszal mentünk Mindszentre. Miután megérkeztünk, a parkban Tanár úr kiosztotta mindenkinek a sorsszámát. A gáton egyszerre indultunk vissza Mártélyra. Volt, aki lemaradt és volt, aki nagyon elfáradt. Az iskolánál meleg teával várt Ibolya néni és Marika néni bennünket. Kmetykó Árpai tudott csak leelőzni engem és a barátaimat. Megkaptuk a kitűzőt és érkezési sorrendben indult mindenki haza. Nagy élmény volt ez mindenki számára.

*Tóbiás Dóra
5. osztály*

Az „Add a kezed“ Mozgáskorlátozottak Egyesületének hírei

Szeptember 16-án csütörtök a Tabáni nyugdíjasokkal közösen autóbuzsós kirándulást szervezett az „Add a kezed“ Mozgáskorlátozottak Egyesülete, a Mórahalmi Gyógyfürdőbe.

Az egyesület várja tagjait csütörtökönként a civilházba, a mozgáskorlátozottak parkolási engedélyét kérő adatlap kitöltésére.

Az „Add a kezed“ Mozgáskorlátozottak Egyesülete szeptember 18-án, szombaton 14 órára várta tagjait a Civilházba, ahol felköszöntötték a II. félévi névnaposokat. Azokat, akik július 1. és december 31. között tartják névnapjukat. Az ünnepségen az ünnepeltek ajándékot kaptak, és vendégül látták őket egy marhagulyással. A meghívókat a szervezők személyesen vitték ki az ünnepelteknek.

Az orvosi rendelő fontos közleménye

Tisztelettel várjuk kedves betegeinket, és az egészségi állapotuk felmérésének eredményére kíváncsi érdeklődőket, szív és érrendszeri szűrésre kedd délutánonként: 14–16 óráig az orvosi rendelőbe.

Gyógyszertári nyitvatartás

A Gyógyszertár nyitvatartása visszaállt a régi rendre. Hétfőn, szerdán du. 3-tól 6 óráig, kedden, csütörtökön és pénteken 10-től 1 óráig várják a vásárlókat.

A Gondozási Központ és az Idősek Érdekképviseleti fórumának hírei

Szeptember 23-án 10 órától a Gondozási Központban Szent Mihály havának jegyében: hagyományokról, népszokásokról tartottak előadást.

A Gondozási Központban minden kedden és szerdán gyógyszerírozásra lehet bejelentkezni, a 228-038-as telefonszámon.

A Mártélyi Gondozási Központ dolgozói és az Idősek Érdekképviseleti Fóruma 2004. október 1-jén 14 órától a Faluházban rendezte meg az Idősek Napját. Ünnepi köszöntőt Balogh Jánosné polgármester mondott. Ezt követően műsorral kedveskedtek az időseknek a mártélyi óvodások, az ÁMK Művészeti Tagozatos tanulói, az Őszirózsa Népdalkör, az Optimista Csoport és a Tóth-Nagy Duó.

Anyakönyvi hírek

SZÜLETETT
Bácsván
Zoltánnak és
Szabó Viktóriának
Viktória nevű
kislánya

**HÁZASSÁGOT
KÖTÖTT**
Palócz István és
Simon Mónika

Közérdekű telefonszámok

Mentő: 241-680
Központi szám: 104
Közzeti megbízott: (20) 2095-336
Polgárőrség: 228-043
Rendőrség Hmvhely: 246-266
Központi szám: 107
Tűzoltóság Hmvhely: 242-233
Központi szám: 105
Polgármesteri Hivatal: 528-062

Idősek Klubja:
228-038
Iskola:
528-060
Óvoda:
228-035

Gyulai Endre látogatása...

2004. szeptember 12-én vasárnap, Gyulai Endre Szeged-Csanád egyházmegye Püspöke tett látogatást Mártélyon. A község templomában tartott ünnepi szentmise után, a plébánia hit-tan-termében ült le a hívekkel egy kötetlen beszélgetésre. Szoros programja ellenére, mely hamar elszólította, meghallgatta az egyházköz-ség tagjainak kéréseit és észrevételeit, végezetül összetartásra, szere-tetre, az Istenhit közös-ségi terjesztésére, és a hittanoktatás kiterjesztésének szükségességére hívta fel a figyelmet.

Az egyházak hírei

A római Katolikus Egyház vasárnaponként fél 12-kor várja a híveket községünk templomába, ahol Seidl Ambrus plébános úr tart Szentmisét.

*
Vasárnaponként 11 órától Kocsis Tamás ref. lelkész tart Istentiszteletet az imaházában, melyre várják a gyülekezet tagjait.

Október – az idősek hónapja Az Idősek Klubjának októberi programjai

Október 1. Idősek Napja a Faluházban 14 órától.
Október 4-5-én Térítési díjak befizetése délelőtt 9–11 óráig.
Október 13-án Taggyűlés (szerda) délután 1-3 óráig.
Témák: A 2004. év szakmai értékelése.
Felkészülés a Karácsonyra.
Szilveszteri program megbeszélése.
Október 21-én Cukorbetegség egészségmegőrző napja.
Reggel 7-9 óráig vércukorszint mérés, étkezési tanácsadás, diabeteszes újságok.

Október 28-án Idősek mozgásterápiája.
Előadást tart délelőtt 10 órától, Megyeriné Erzsike, nyugdíjas testnevelő tanár.

Tájékoztató: A Magyar Vöröskereszt helyi szervezete 2004. november 3–24-ig perselyes aprópénzgyűjtést tart. Kéri a lakosság segítségét!
A véradás napja: 2004. december 1-jén lesz, az Idősek Klubjában. (Vacsora a Bütyökben.)

Az ÁMK eseményei októberben**KIRÁNDULÁS**

A detki tantestület meghívásának eleget téve október 1-jén és 2-án kétnapos munkalátogatáson vettek részt a mártélyi nevelők.

A programban Detk látnivalóival való ismerkedés, fogadás, munkamegbeszélések és mátrai kirándulás szerepelt. A mártélyi tantestület reméli, hogy a detki meghívás egy tartalmas és kölcsönös munkakapcsolat kezdetét jelenti.

Az Általános Művelődési Központ, Általános és Alapfokú Művészeti Iskolája ezúton szeretné megköszönni a képviselőtestület tagjainak nemes gesztusát, mellyel tanulóiknak tankönyvekhez jutását támogatták.

TESTNEVELÉS ÓRÁK AZ USZODÁBAN

Szeptember 3. hetétől, december közepéig a felső tagozatosok, tavasszal pedig az alsósok heti 1 alkalommal testnevelés óra keretében úszás órákon vesznek részt a hódmezővásárhelyi Sportuszodában.

Örömről szolgál, hogy díjmentesen használhatjuk a szükséges vízfelületet és a belépő is ingyenes. Az útiköltséget, az iskolai alapítvány igyekszik átvállalni.

Az első órák tapasztalatai alapján a gyerekek örömmel fogadták a kezdeményezést, szívesen vesznek részt az úszásórákon, rugalmasan alkalmazkodnak a számukra még ismeretlennek tűnő körülményekhez.

Sajti Imréné

FIGYELEM - EBZÁRLAT!

A kerületi főállatorvos, körlevelében felhívja az érintett települések önkormányzatát a rókák szájon át történő veszettség elleni védőoltása miatt elrendelendő ebzárlat kihirdetésére. Ezen időszak alatt - 2004. október 4-től, október 25-ig -, **EBZÁRLATOT, ÉS LEGELTETÉSI TILALMAT** rendel el, **MÁRTÉLY TELJES KÖZIGAZGATÁSI TERÜLETÉRE!** Egyben kéri a lakosságot, hogy senki ne

nyúljon a kihelyezett csalétkekhez, s ha mégis érintkezésbe kerül azok valamelyikével, azonnal forduljon orvoshoz! Fokozott figyelmet kell fordítani a kutyák biztonságos elzárására, hogy távol lehessen tartani őket a kihelyezett csalétkektől. Külön felhívja a külterülethez közel élő szülők figyelmét, hogy minden gyermeket világosítson fel a kihelyezett csalétkek veszélyességéről.

Képviselőtestületi ülés

Mártély Község Képviselőtestülete 2004. szeptember 29-én 14 órai kezdettel, soros ülést tartott a Községházán.

Az ülés megkezdése előtt, virággal köszöntötték Nagyné Szentirmai Annát és Kenézné Julikát, akik immár huszonöt éve végzik önzetlenül napi munkájukat az egészségügyben, mindannyiunk meglegedésére.

Három fő napirendet tárgyalt a testület. Elsőként, Dr Csernai Katalin háziorvos beszámolóját hallgatták meg a betegellátásról, az elért eredményekről, s a jövőben elvégzendő feladatokról. A doktornő szolt a Mártélyon működő otthoni szakápolási hálózatról. Gyógytorna, fizioterápia, logopédia vehető igénybe térítésmentesen a betegek – otthonában. Az OEP pályázatát megnyerve, lehetővé válik a „hospice“ ellátás, az otthon haldokló betegek humánus és szakszerű gondozása és ápolása, lelki vigasz és segítség nyújtása. Megemlítette, hogy a felnőtt és gyermek ügyelet is a vásárhelyi szakrendelő épületében működik, de amíg a felnőtt betegekhez kijön az ügyelet, a gyermek betegeket be kell vinni a rendelőbe. Az ügyeletet a Mentőszolgálat szervezi, tehát a 244-200-as telefon a mentőállomáson csörög, s a diszpécser dönti el, mentőautót vagy az ügyeleti gépkocsit küldi ki. Rádiótelefonról érdemes a (62) 241-680-as vonalas számot hívni, mert a 104-es szám, Szegeden csörög, és sokszor értékes idő megy veszendőbe, amíg a tényleges riasztás, a megfelelő helyre eljut.

A beszámoló után Dr. Csernai Katalin bemutatta a jelenlévőknek kolléganőjét, Dr. Nau Klára doktornőt, aki várhatóan 2005. március-áprilisban veszi át a mártélyi háziorvosi teendőket ellátását – a falu lakóinak régi vágyaként, letelepedve a faluban.

Második napirendként, a község új fogorvosa mutatkozott be. Dr.

Ferenci Attila, aki mellékállásban látja majd el a mártélyi rendelő fogorvoslási munkáit, vásárhelyi születésű, s főállásban jelenleg is a Petőfi utcában működő kiválóan felszerelt fogorvosi rendelőben dolgozik. Országos méretekben is szomorú tapasztalatainak adott hangot, az emberek „fog-helyzetét“ illetően. Sajnos, a gyermekfogászati szűrések eredményei azt mutatják, hogy a gyermekek több mint egyharmada szorul valamiféle fogorvosi beavatkozásra, a felnőtt és idős lakosság tekintetében pedig, még szomorúbb a helyzet! A szájiüregi daganatok időbeni felismerése, néhány perces vizsgálat kérdése – mondotta – amelyet nem szabad elmulasztani, vagy hogy téves félelmek megakadályozzák az embereket, hogy bármilyen észlelt változás kapcsán, fogorvoshoz forduljanak. Reményét fejezte ki, hogy kellő ismeretterjesztéssel, közös összefogással, s a gyermekkorban elérhető legoptimálisabb megelőzéssel, javítani lehet az emberek általános száj-állapotán, s fogápolási szokásaikon. Harmadik napirendben, a 2004-es „Kavalkád“ tapasztalatairól, s a község, és a szervezők előtt álló X. „Kavalkád“ megrendezéséről szolt Balogh Jánosné Polgármester, mindenek előtt megköszönve mindazok munkáját, akik bármilyen formában segítettek az eddigi augusztus eleji napok megrendezését. Javaslatát, amely szerint e jubileuminak is tekinthető „Kavalkádot“ a már megszokott programokkal és menetrenddel, tizedik alkalommal is meg kell tartani, s hogy ezt követően, egykét éves szünet és közös gondolkodás után talán egy más néven, más tartalommal kellene ismét megrendezni – a Képviselőtestület, egyöntetűen elfogadta. Az ülés hátralévő részében előterjesztéseket hallgatott meg a testület, végül interpellációkra került sor.

A mártélyi óvoda báljára október 9-én 19 órától kerül sor a Faluházban

A bál teljes bevétele ezúttal is a kisóvodások javát fogja szolgálni – hasonlóan, mint az előző is –, melynek köszönhetően, nagyon sok új és jó dologgal tudunk kedveskedni gyermekeinknek. Köszönet a sok-sok támogatónak, segítőnek, akik önzetlen adományaikkal és segítségükkel lehetővé tették ezt. Több mint tíz év kihagyás után, a mártélyi ovisok, ismét feljuthattak a Fővárosi Állat – és Növénykertbe, s ezen a kiránduláson, még egy hajóra is eljutottak a Dunán, ahol kedves és színvonalas színházi előadásban gyönyörködhettek. Az előző bálon kapott felajánlásoknak köszönhetően, minden óvodás láthatta a szegedi Vadaspark állatait. Mikulás ünnepe, Karácsonyra, és Gyermek-napra, jelentősen több játékot kaphattak, ezen túl, az idén már két színházi előadást és bűvész fellépését élvezhették végig – örömmel. E báli bevételből tudunk olyan könyveket, segédanyagokat, rajz, és kézügyesség fejlesztő eszközöket, anyagokat vásárolni, amire eddig anyagi lehetőségek hiányában nem volt módunk.

A gyerek jelenti a jövőt... Ennek a kicsi falunak egyszer talán ők lesznek a vezetői, irányítói, dolgozó lakói, akik a maguk, és e közösség szebb jövőjét építgetik. Sikeres felnőttek, csak boldog és kiegyensúlyozott gyerekekből válnak. Mi, ezen munkálkodunk. Kérünk hát mindenkit, aki egyetért ezzel a céllal, s megteheti, segítsen bennünket ennek a megvalósításában. Ha azzal, hogy amennyiben ideje engedi, s kedvvel teszi, eljön a bálunkra, s így jelenlétével is megtiszteli és támogatja ügyünket – nagyon megköszönjük! Ha úgy gondolja, azzal tud és akar segíteni, hogy bármilyen szerény ajándékkal, tombolatárggyal, gyümölcscsel, süteménnyel járul hozzá a bál sikeréhez – azért is hálásak leszünk. Várunk azonban mindazoktól pénzbeli adományokat is – akik ezt megtehetik, és hajlandók ezzel felmérhetetlen és önzetlen segítséget nyújtani a gyermekek mindennapjainak még szebbé tételéhez.

*Szeretettel vár mindenkit:
a mártélyi óvoda Szülői Munkaközössége!*

Impresszum

Szerkeszti: Lupus Design Bt. Munkatársak: Farkas Zoltán szerkesztő, Borsos József, Farkasné Szilárd Ágnes, Kun Violetta, Sajti Imréné, Sándorné János Mária, Zsótér Gábor.

Szerkesztőség: Mártély, Tiszai u. 14. Tel: 228-556, E-mail: lupus@uze.net Kiadja: Mártély község Önkormányzata.

Tipográfia: Infopress Reklámstúdió. Nyomtatás: Szoliter Nyomda – Hódmezővásárhely, Szabadság tér. 73.